

Βον 125 φρ. ἀνὰ 100 φρ. αἱ ἀποφάσεις καὶ αὐταὶ αἱ διαιτητικαὶ ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων.

Βον 2 φρ. ἀνὰ 100 φρ. α) αἱ ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων, αἱ διαιτητικαὶ καὶ τῶν ἐφετείων ἐπὶ ἀστικῶν δικῶν, β) αἱ ἀποζημιώσεις αἱ ἀπαγγελλόμεναι ὑπὸ τῶν εἰρηνοδικῶν.

Τον 3 φρ. ἀνὰ 100 φρ. αἱ ἀποζημιώσεις αἱ καταγιγνωσκόμεναι ὑπὸ τῶν πρωτοδικείων, ἐφετείων καὶ διαιτητῶν.

Ὅπως μὴ δέαι μικροῦ ποσοῦ δίκαια φορολογῶνται ἐλαφρότατα ἐτέθη minimum διὰ τὰς ἀποφάσεις, αἴτινες ὅσκις τὸ ἀναλογικόν τέλος εἶνε κατώτερον τοῦ minimum ὑπόκεινται εἰς τὸ minimum. Τὸ minimum ὀρίζεται ὡς ἐξῆς α) 1 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις καὶ τὰ πρακτικὰ συμβιβασμοῦ τῶν εἰρηνοδικῶν, β) 4 50 φρ. διὰ τὰς προδικαστικὰς ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων καὶ ἐμποροδικείων, γ) 5 φρ. διὰ τὰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις τῶν πρωτοδικείων ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, δ) 7 50 φρ. διὰ τὰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις πρωτοδικείων ἐπὶ ἀστικῶν ὑποθέσεων καὶ τὰς προδικαστικὰς τοῦ ἐφετείου, ε) 10 φρ. ἀποφάσεις ὁριστικαὶ πρωτοδικείου ἐπὶ ἐμπορικῶν ὑποθέσεων ἀπορρίπτουσι τὴν ἀγωγὴν, στ) 20 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις τὰς ὁριστικὰς τοῦ πρωτοδικείου ἐπὶ ἀστικῶν ὑποθέσεων ἀπορρίπτουμένης τῆς ἀγωγῆς, ζ) 22 50 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις ἀστικῶν δικαστηρίων ἐπὶ ἀπαγορεύσεως καὶ χωρισμοῦ κτημάτων η) 25 φρ. διὰ τὰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις τῶν ἐφετείων, θ) 30 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις ἐφετείων ἀπορρίπτουσας ἀγωγὴν, ι) 37 50 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις ἐφετείων ἐπὶ ἀπαγορεύσεως καὶ χωρισμοῦ κτημάτων, ια) 75 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις πρωτοδικείων ἐπὶ υἰοθεσίας ἢ διαζυγίου, ιβ) 150 φρ. διὰ τὰς ἀποφάσεις ἐφετείου ἐπὶ υἰοθεσίας ἢ διαζυγίου.

Τις ἡ ἀξία τοῦ γαλλικοῦ συστήματος;

Τὸ γαλλικόν σύστημα ὄν ἐν συνόλῳ ὅμοιον πρὸς τὸ ἰταλικόν, παραλλάσσει τούτου κατὰ τινὰς λεπτομερείας. Ἰδίως ὅμως δύο διαφορὰς παρουσιάζει τὸ γαλλικόν σύστημα μὴ ἀπαντώντας ἐν τῷ ἰταλικῷ. Ἐν πρώτοις ἀντὶ ἐνιαίου ποσοστοῦ ἀναλογίας, ὑπαρχει ἀνὰ ἐν διάφορον σχετικῶς πρὸς τὰ διάφορα εἶδη τῶν δικαστικῶν πράξεων ποσοστὸν ἀναλογίας, τοῦθ' ὅπερ ὅμως ἀναγκαιῶς καθιστᾷ περιπλοκὸν τὸν Νόμον καὶ ἐνίοτε δύναται νὰ γεννήτῃ δυσπεύλυτα ζητήματα εἰς τινὰ ταξίν δικαστικῶν πράξεων ἀνήκει ἡ διαζυγίαν μέγα, ἐντεῦθεν δὲ ἐπέρχεται μεγάλη καταπίεσις τῶν μικρῶν δικῶν.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΦΕΤΕΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 912 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Προῖξ — ἀποτιμήσις — κρίσις δικαστηρίου — προκίσεις ἀλλοτρίου — συνέπειαι — κτήσις προκισθέντος ἀλλοτρίου — ἀπόδοσις προκίος.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι κατὰ τοὺς Νόμους 3 (19 2) 4 (5 12) καὶ 1 (5 18) τοῦ Κώδ. καὶ Πανδ. 69 § 7 (23. 3) ἐπὶ συστάσεως προκίος αἱ συνέπειαι τῆς πράξεως παρέπονται ἐκ μόνης τῆς τοῦ διδομένου ἀποτιμήσεως, ἀλλ' ἔνθα ἐπέβη ὄντως τὸ τοιοῦτον ἀποτέλεσμα δέον ὡπλύτως, κατὰ τὴν ὀρθὴν τῶν ὡς εἴρηται διατάξεων ἐρμηνείαν νὰ μὴ δηλωθῆται ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον σκοπῶν τῶν συμβαλλομένων ἕτερος Dernburg 3 § 16. Sintenis 3 § 132 σημ. 49). Ἐντεῦθεν δὲ (λαμβανομένου μαλιστα ὑπ' ὄψιν, ὅτι κατὰ τὸν περὶ χαρτοσήμου Νόμον, ἀπαιτεῖται πάντοτε πρὸς ἀκριβῆ τοῦ καταβλητέου τέλους προσδιορισμὸν, ἢ δήλωσις τῆς τῶν προκίων ἀξίας, οὐ ἔνεκεν ἐπιπροστίθεται καὶ νέα διατιμήσεως περίπτωσις, μὴ σκοπούσης ἐν τούτοις τὴν πώλησιν), ἐπιταί κατ' ἀνάγκην, ἀφ' ἐνός μὲν ὅτι διὰ τῶν ἀνωτέρω παρατιθεμένων νόμων δὲν καθιεροῦνται τεκμήριον ἀποκλείον ἐν γένει τὴν ἀνταπόδειξιν, καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι τὸ ζήτημα. ἐν ἡ διατιμήσις ἐγένετο πρὸς σκοπὸν πωλήσεως ἢ κανονισμὸν τοῦ προσήκοντος ἐνσήμου χάρτου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου τὴν ἐκτίμησιν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι κατὰ τὰς σχετικὰς τοῦ νόμου διατάξεις, τὰς εἰδικῶς κανονίζούσας τὴν τὴν προκίαν ἐν γένει διεπούσας ἀρχὴς δὲν ἀπαγορεύεται νὰ συστηθῆ ἐγκύρωσις ἢ προῖξ καὶ διὰ πράγματος ἀλλοτρίου, καὶ ἡ οὕτωσιν συσταθεῖσα ἰσχύει, μὴ δυναμένη παρ' οὐδενὸς πλέον νὰ προσβληθῆ, ἀλλ' ὁ ἐντεῦθεν συναγόμενος κανὼν δὲν ἐπιταί ποσῶς καὶ ὅτι θεωρεῖται ἢ εἶναι διὰ τοῦτο ἀπόλυτος Καθῶσον κατὰ τὰς γενικὰς τοῦ παρ' ἡμῖν πολιτευομένου δικαίου ἀρχὰς, αἱ τοιαῦται τῆς προκίος συνέπειαι δύναται μὲν νὰ ὑφίστανται ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ τρίτων, οὐχὶ ὅμως καὶ τοῦ ἀληθοῦς τοῦ πράγματος κυρίου, οὐ τὰ ἐκ τῆς κυριότητος δικαιοῦματα ἀπομένουσιν πάντοτε ἐπικρατέστερα. Ἐκ τούτων δὲ, συνδυασμένων καὶ πρὸς τὸν Νόμον β § 2 (23.3) τῶν Πανδ., καθ' ὃν, εἰάν ἐν τῇ δόσει προκίος ἐξαπατηθῆ ὁ ἕτερος τῶν συμβαλλομένων, παρέχεται αὐτῷ προστασία, διότι ἀπάδει πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ ἴσον, εἴτε νὰ ὠφελῆται τις διὰ ζημίας τοῦ ἄλλου, εἴτε νὰ ὑφίσταται ζημίαν ἐκ τοῦ κέρδους ἑτέρου.

καί ἑ' πρὸς τὸ γεγονός ὅτι οὐδεμία διάταξις τοῦ νόμου ἀπαγορεύει εἰς τὸν συζυγον τὴν δι' ἴδιον λογαριασμόν ἀγορὰν τοῦ ἀλλοτρίου πραγματός δι' οὐ συνεστή ἢ προῖξ, ἢ τὴν ἀποδοχὴν κληρονομίας ἢ δωρεᾶς, ἀντικείμενον ἐχούσης τὸ οὐτωσεὶ δοθέν προικῶν, εἰκότως δικαιούται νὰ συναγαγῆ ὡς συμπέρασμα, ὅτι ἐν τῇ περὶ ἀναληψέως προικός ἀγωγῇ ὁ συζυγος δὲν δύναται μὲν, ὡς ἐπὶ πάσης διεκδικήσεως, ν' ἀρνηθῆ τὴν ἀποδοσὶν ἀπλῶς καὶ μόνον, διότι ἡ προικοδότις δὲν ἦτο δῆθεν κυρία, ἀλλὰ καὶ δὲν στερείται τοῦ δικαιώματος νὰ ἰσχυρισθῆ, ὅτι πλανηθεὶς ἔλαβεν ὡς προῖκα τὸ ἴδιον, ἢ ὅτι τὸ προικῶν ἦν ἀλλοτρίον καὶ συνεστῶτος τοῦ γαμου ἐκτίησατο τὴν κυριότητα, συναινέσει τοῦ ἀληθοῦς κυρίου, δι' ἀγορᾶς, κληρονομίας, δωρεᾶς κλπ καὶ ἐπικαλεσθῆ τὰς ἐντεῦθεν σχετικὰς ἐνστάσεις. Καθυσὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἀρνεῖται ὁ ἐναγομενος τὴν ἀποδοσὶν τῆς προικός, ἀλλ' ἀμφισβητεῖ τὴν τοιαύτην τῶν δοθέντων ἰδιότητα καὶ ἀντιτάσσει δικαιώματα ἀληθοῦς κυρίου, ἐπικαλούμενος εἰδικὸν πρὸς τοῦτο τίτλον, ὅπερ συμφώνως πρὸς τ' ἀνωτέρω ἀναπτυσσόμενα, δὲν ἀπαγορεύεται εἰς τὸν ἀληθῆ κυρίον. Ὅθεν κατὰ ταῦτα ἐξεταστέοι καθίστανται οἱ περὶ τοῦτου ἰσχυρισμοὶ τῆς ἐκκαλοῦσης δι' ὧν ἐπικαλεῖται, καθ' ὃ ἔχει ἐκ τοῦ νόμου δικαίωμα, ἴδιον τοῦ δικαστοῦ αὐτῆς τίτλον κυριότητος, καὶ τοὺς ὁποίους πλημμελῶς ἐθεώρησε τὸ δικαστὴν Πρωτοδικεῖον, ὡς ἀποκρουομένους γενικῶς, ἐκ τῆς ἐν τῷ προικῶν συμφώνῳ περιεχομένης δῆθεν περὶ τοῦ ἐναντιου ρήτρας.

Ἄριθ. 914 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΥΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἐπερήμερία ὀφειλέτου—δανειστής—ἐπιλιώξιν ἐκτελέσειως συμβάσεως. — ἐπιλιώξιν διαφέροντος.

Ἐπειδὴ κατὰ τοὺς Νόμους 9 § 8 (10. 4) 2 § 8 καὶ 4 (13 4) καὶ 21 § 3 καὶ 31 § 1 (19. 1 τῶν Πανδ. καὶ ΝΓ'. 17 21 § 9 τῶν Βασ. ἐπὶ ὑπερθέσεως τοῦ ὀφειλέτου (ἣτις ὑπαρχει ὅταν δι' αἰτία καταλογιστέαν δὲν ἐκτελεῖται ἐντὸς τοῦ προσήκοντος χρόνου ἢ συμφωνηθεῖσιν ὑποχρέωσις), ὁ δανειστής δικαιούται μὲν ἀληθῶς νὰ ἐπιλιώξῃ, ἐάν θέλῃ καὶ τῆς συμβάσεως τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ δὲν κωλύεται ὅπως ζητήσῃ ἀπλῶς καὶ τὸ διαφέρον μόνον, ἢ εἰς καταβολὴν τοῦ ὁποίου ὑποχρέωσις ὑφίσταται ὡς ἐκ τοῦ ἐν τῇ ὑπερθέσει συνυπακουομένου πταισματος. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται κατ' ἀνάγκην, ὅτι ὁ ἐφεσβλητός ἐκτίθενται ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὰ πραγματικὰ περιστατικά, δὲν ἐκωλύετο ὅπως αἰτήση-

ται ἀπ' εὐθείας τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐντεῦθεν προξενθηθείσης αὐτῷ ζητήσεως ἔθεν κατὰ ταῦτα βαπτίμου οὗτης τυποῖς τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγῆς, τὸ δικαστὴν Πρωτοδικεῖον δὲν δύναται βεβαιῶσαι νὰ θεωρηθῆ ὅτι διέταξε ματαίας ἢ ἀλυσιτελεῖς ἀποδείξεις(*)

Ἄριθ 916 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Κοινοποίησις ἀλλοδαπῆ μένοντι. — τίνι εἰς ἀγγελεῖ.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἔννοϊαν τοῦ ἔθρου 145 § 6 τῆς Πολ. Δικον, ἐπὶ ἡμεδαπῶν δικαστηρίων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἢ ἐπίδοσις γίνεται εἰς τὸν παρ' ἐκείνῳ τῷ δικαστηρίῳ εἰσαγγελεῖα ὅπου εἶναι ἐκκερμῆς ἢ δικη, ἢ λέξις δὲ ἀπρωτοδικῶν, ἢ ἐπομένη τῇ λέξει «εἰσαγγελεῖα», ἔχει τὴν ἔννοϊαν ὅτι ἐπιδίδεται εἰς τὸν Εἰσαγγελεῖα τῶν Πρωτοδικῶν, καθυσὸν πάσα συνήθως δικη ἔρχεται διὰ τῆς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν Πρωτοδικῶν εἰσαγωγῆς τῆς, τὸ συνήθως ὅμως τοῦτο συμβαίνει, καὶ περὶ οὗ ἦν ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ νόμου, δὲν ὑφίσταται ἐπὶ ἐφέσεως κατ' ἀποφάσεως πρωτοδικῶν, καθ' ἣν περιστασιν ἐρμηνευτέα ἢ ἀνωτέρω δικαστῆς ἰναλόγως τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, καὶ δὴ ὅτι ἡ ἐπίδοσις τῆς ἐφέσεως δέον γενέσθαι εἰς τὸν παρὰ τῷ Ἐφετείῳ (ὅπου εἰσάγεται δι' αὐτῆς ἢ ὑπόθεσις) εἰσαγγελεῖα, καὶ οὐχὶ εἰς τὸν παρὰ πρωτοδικαίς, διότι δὲν εἰσάγεται πλέον αὕτη εἰς τὸ Πρωτοδικεῖον, ὅπερ διὰ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ ἀπεικδυεται πάσης περαιτέρω ἐξετάσεως αὐτῆς, ἣτις μεταβιβάζεται διὰ τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ Ἐφετεῖον (**).

(*) Ἐφ. Ἰθην. ἀπόφ. 421 (94) Θέμ. Τόμ. 5 σελ. 204.

(**) Ἐπ' ἐσχάτων ἐπαγνώθη ἡ Νομιολογία κατὰ τοῦτο ἢ ἀμφιολία προήρχετο ἐκ τῆς φράσεως «εἰσαγγελεῖα Πρωτοδικῶν» μεταφρασθείσης ἀκριβῶς κατὰ λέξιν ἐκ τοῦ γερμανικοῦ κειμένου, ὅπερ φέρει «Staatsprocurator». Περὶ τὴν κυριολεξίαν τῆς μεταφράσεως συνήθη ἢ ἔρις, τοῦ μὲν Ὀικονομοῦ [Κγλ. § 90 σημ. 17, ὑποσημαζόντος ὅτι σημαίνει γενικώτερον τὸν εἰσαγγελεῖα, καὶ οὐχὶ ὀρισμένου Δικαστηρίου τοῦ δὲ κ. Λειβαδᾶ διὰ περισπούδαστον αὐτοῦ διατριβῆς [ἐν Θέμ. Δ'. 306—311] ἀποδείξαντος ὅτι «Staatsprocurator» ἐξἠλληνιζόμενον ἀντιστοιχεῖ μὲν «εἰσαγγελεῖα Πρωτοδικῶν.» ὅρα Π. 460 (93) Θέμ. Τόμ. 5 σελ. 4. 359 (95) Τόμ. 6 σελ. 594 καὶ Γνωμ. Δ. Εἰσαγγελεῖς Ἰσπανοῦλ. 133 95 Τόμ. 6 σελ. 275 ὁλομέλεια, 99 96) Τόμ. 7 σελ. 294. Ἐφ. Ἰθην. 505 96) Τόμ. 7 σελ. 391. Ρακτιδῶν Γνωμ. Δότ. Τόμ. 5 σελ. 98. οὐτὶ γὰρ ὡς ἀνω εἴρηται Λιβαδᾶς Θέμ. Τόμ. 4 σελ. 306 καὶ Ἐφ. Ἰθην. 1002 (93) Τόμ. 4 σελ. 394.

'Αριθ. 917 (1896)

Εισηγητής ο έφετης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

'Αλλοδαπός έναγομένος υπό ήμεδαπού — έταιρία
άλλοδαπή. — άρμοδιότης. — ου σκοπείται κα-
τοικία πράκτορος.

'Επειδή κατά τὸ άρθρον 28 τῆς Πολ. Δικο-
νομίας ὁ ἀλλοδαπὸς δύναται νὰ ἐναχθῆ παρ' ἡ-
μεδαποῦ ἐνώπιον παντός ἐλληνικοῦ δικαστηρίου,
ἐνεκα πάτης ὑποχρέωσης συνομολογηθείσης ἐν-
τός ἡ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν ήμεδαπὸν,
ἐναγομένης δὲ διὰ τῆς ἐπιμάχου ἀγωγῆς τῆς
ἐν Λονδίῳ πυρασφαλιστικῆς ἐταιρίας αἰ Φοί-
νιξ, ἧτοι ἐταιρίας ἀλλοδαπῆς, ὀρθῶς καὶ ἀρ-
μοδίως ἐνήχθη αὕτη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου
τῶν ἐν Ἑλίῳ Πρωτοδικῶν, παντός Ἑλληνικοῦ
Πρωτοδικείου θεωρουμένου κατὰ τὴν ἀνωτέρω
διάταξιν ἀρμοδίου καὶ ὀρθῶς, εἰ καὶ δι' ἄλλον
λόγον, ἀπερρίφθη ἡ περὶ ἀναρμοδιότητος τοῦ ἀ-
νωτέρω Πρωτοδ'είου λόγῳ κατοικίας τοῦ ἀντι-
προσώπου τῆς ἐναγομένης ἐταιρίας ὡς κατοικοῦ
'Αθηνῶν ἐνστάσις τούτου, ὡς μὴ βάσιμος διὰ τῆς
ἐκκαλουμένης ἀποράσεως (*).

'Αριθ. 924 (1896)

Εισηγητής ο έφετης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Τοκοδοσία. — προσφορά ἀπλῆ. — καταβολὴ ἡσο-
πος ποσοῦ.

'Επειδὴ ὀρθῶς ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ἐθεώ-
ρησε τὴν ἐναγομένην ὑπόχρεωσιν εἰς πληρωμὴν τό-
κου ὑπερμερίας ἐπὶ τοῦ καταβληθέντος μετὰ
τὴν ἀγωγὴν ποσοῦ τῶν λ. 149. 1. 4. ἀπὸ τῆς
κοινοποιήσεως τῆς ἀγωγῆς μέχρι τῆς καταβο-
λῆς, οὔτε δύναται νὰ ἀναίρεση τὴν τοιαύτην
τῆς ἐναγομένης ὑποχρέωσιν ἡ παρ' αὐτῆς ἐπικα-
λουμένη διὰ τῆς ἀπὸ 16 Νβρίου 1895 ἀπαντή-
σεως προσφορά τοῦ εἰρημένου ποσοῦ, ἧτίς πρὸ
τῆς ἀγωγῆς, ἧτοι πρὸ πάσης ὑπερμερίας τῆς
ἐναγομένης λαβούσα χώραν, δὲν ἠδύνατο νὰ
κάλυψη τὴν μεταγενεστέραν ἐπέλευσιν ὑπερμε-
ρίας αὐτῆς καὶ τμηματικὴ ἄλλως τε οὐσα καθὸ
μὴ περιλαμβάνουσα δλόκληρον τὸ ποσὸν τῆς ὀ-
φειλῆς, δὲν ὑπεχρέου ὅποτεδήποτε γενομένη τὸν
δανειστὴν ἐνάγοντα εἰς ἀποδοχὴν αὐτῆς (N,
41-2 1 Πανδ, 22. 1 Βασιλ. ΚΓ'. γ'. 41) (**).

(*) (Ἐφ. Ἄθ 1093 (90) Θέμ. τόμ. Α' σελ. 439,
1999 94) τόμ. 3 σελ. 107, 2915 93) τόμ. 4 σελ. 89.
'Εφ. Πατρῶν 634 (94) τόμ. 6 σελ. 28. Γνωμοδ. Τσι-
βανοπούλου τόμ. 4 σελ. 517).

(**) (Πρόβλ. καὶ Γερμαν. Νομολ. Θέμ. τόμ. Β' σελ.
284 Ἐφ. Πατρῶν 1254 (95) τόμ. 7 σελ. 264. Ἐφ.
Ἄθ 917 (92) τόμ. 3 σελ. 215. 569 92) τόμ. σελ.
217. 991 (92) τόμ. 3 σελ. 363, 2079 (95) τόμ. 7 σελ.
186.

'Αριθ. 961 (1896)

Εισηγητής ο έφετης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Κατάσχεσις εἰς χεῖρας τρίτου — προσβολὴ δι' ἀνακοπῆς
ὑπὸ ὀφειλέτου καὶ ὑπὸ τρίτου — παρέμβασις τρίτου —
ἔφεσις — χαρακτηρισμὸς δικογράφου ὑπὸ δικαστηρίου
— γνωστοποίησις ἀγωγῆς τρίτῳ πρὸ κοινοποιήσεως
ὀφειλέτη.

'Επειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς ὀρθῆς τῶν
σχετικῶν τῆς Πολ. Δικονομίας διατάξεων ἐρμη-
νείας, τὴν εἰς χεῖρας τρίτου γενομένην κατάσχε-
σιν, δικαιούται νὰ προσβάλῃ καὶ δι' ἀνακοπῆς
ἰδίως οὐ μόνον ὁ ὀφειλέτης ἀλλὰ καὶ ὁ τρίτος.
Καθόσον ἡ πρὸς δῆλωσιν ὑποχρέωσις καὶ αἱ ἐκ
τῆς παραμελήσεως αὐτῆς ἐπιβλαβεῖς τοῦ άρθρου
911 συνέπειαι, προϋποθέτουσιν κατάσχεσιν ἐγκυ-
ρον τύποις (Carré z. 1939) Ἐντεῦθεν δ' ἐπεται
ὅτι ὁ τρίτος, ἐνασκῶν διὰ παρεμβάσεως τὸ τοι-
οῦτον ὑπὸ τοῦ νόμου παρεχόμενον αὐτῷ δικαίω-
μα καὶ καθιστάμενος νομίμῳ τρόπῳ διάδικος,
δὲν κωλύεται καὶ νὰ παραστή ὡς τοιοῦτος κατὰ
τὴν συζήτησιν τῆς μετὰ τῆς παρεμβάσεως αὐ-
τοῦ συνεδικαζομένης κυρίας ἀγωγῆς καὶ νὰ προσ-
βάλῃ δι' ἐφέσεως τὴν ἐκδοθεῖσαν ἀποφασιν τὸ
δὲ κατὰ τὴν Βαν συζήτησιν κοινοποιηθὲν ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἐκκαλοῦντος δικόγραφον, εἰ καὶ φέρον
τῆς παρεπιμπτούσης ἀγωγῆς τὸ ὄνομα, οὐδὲν ἕτε-
ρον εἶνε κατὰ τοῦ δικαστηρίου τὴν κρίσιν ἡ ἀπλῆ
παρέμβασις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ τρίτος ἐνίσταται
κατὰ τοῦ κύρου τῆς ἐνεργηθείσης κατασχέσεως.

'Επειδὴ, ἐν τούτοις, τὸ τοιοῦτον τοῦ τρίτου
δικαίωμα δὲν εἶνε κατὰ νόμον, ὡς φίνεται ὑπο-
θέτων πεπλανημένως ὁ ἐκκαλῶν, γενικὸν καὶ ἀ-
πόλυτον, περιοριζόμενον κυρίως καὶ μόνον εἰς τὴν
τυπικὴν τῆς κατασχέσεως προσβολὴν. Καθόσον
αἱ μὲν τὴν ὀφειλὴν ἢ οὐ τῆς κατασχεθείσης ἀ-
παιτήσεως ἀφορῶσαι ἐνστάσεις εἰσὶν ἀπαράδε-
κτοι ἐν τῇ τοιαύτῃ δίκῃ, ὡς ὑπαγόμεναι εἰς τὴν
ἀρμοδιότητα τοῦ δικάσαντος ἢ μέλλοντος νὰ δι-
κᾶσῃ τὴν κατὰ τῆς γενομένης τυχὸν δηλώσεως
ἀνακοπὴν, αἱ δὲ, πρὸς τὴν ἀπαιτήσιν τοῦ κατα-
σχόντος σχετιζόμεναι, ἀποκροῦνται ἐπίσης ἀπο-
τελεσματικῶς ὡς ἐκ δικαίωματος τρίτου προτει-
νόμεναι Κατὰ ταῦτα δὲ ὁ ἐσμός τῶν παραπόνων
δι' ὧν ὁ ἐκκαλῶν πειράται ν' ἀποδείξῃ ὅτι
πλημμελῶς δῆθεν τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον δὲν
ἐλαβεν ὑπ' ὄψει τοὺς περὶ μὴ ὀφειλῆς τῆς κατα-
σχεθείσης ἀπαιτήσεως ἰσχυρισμούς, ὡς καὶ τὴν
περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ χρέους, πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ
ὁποίου ἐνηργήθη ἡ προσβαλλομένη κατ' ἄσχεσις ἀ-
ξίωσιν, δὲν δύναται ὡς παρατηρεῖ ὀρθῶς καὶ ὁ
ἐφεσιβλητός, οὔτε νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν οὔτε νὰ
καταστῇ δικαστικῆς ἐρεῦνης ἀντικείμενον. Κα-
θόσον ἀφοῦ ὁ ὀφειλέτης, εἰς τὸν ἀνήκον αἱ τοιαῦ-
ται ἐνστάσεις, δικασθεῖς ἐρήμην ὡμολόγησεν διὰ

τῆς σιωπῆς αὐτοῦ τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγματικῶν τοῦ ἐναγόντος ἰσχυρισμῶν, ἤθελεν εἶσθαι ἐντελῶς ἄτοπον, νὰ παρασχεθῆ ἑναντίον σαφῶν τοῦ νόμου διατάξεων, τὸ τοιοῦτον δικαίωμα τῷ τρίτῳ, ὅστις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐγγυητὴς τοῦ ὀφειλέτου, ὅπως δυνάμει τοῦ ἐδ. 3 τοῦ ἔθρου 152 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐπιτραπῆ αὐτῷ ἡ ἐνάσκησις τῶν ἐνστάσεων ἐλείων(*).

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον οὐ μόνον ἐκ τοῦ γράμματος ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἀληθοῦς τῶν ἄρθρων 925, 926 καὶ 927 τῆς Πολ. Δικονομίας ἐννοίας, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἡ κατάσχεσις ἀποβαίνει ἀκυρωτέα ἀπολύτως καὶ μόνον, ὅταν ἡ τὸ κύρος αὐτῆς διώκουσα ἀγωγή ἐγερθῆ πέραν τῆς ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, τασσομένης προθεσμίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ πρὸς τὸν τρίτον γνωστοποίησις τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς οὐδένα ἔχει λόγον, ἢ τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πρὸς δὴλωσιν ὑποχρέωσιν καὶ στερήσῃ τὸν τρίτον τοῦ δικαίωματος ὅπως καταβάλλῃ ἢ συμψηφίσῃ τὸ χρέος καθισταμένον οὕτως μεσεγγουῶχον. Ἐντεῦθεν δ' ἔπεται ὅτι ἂν ὁ δανειστὴς συμμορφούμενος πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ὡς εἴρηται ἄρθρων, κινήσῃ τὴν σχετικὴν ἀγωγήν ἐμπροθέσμως, οὐδεμίαν ἐπέρχεται ἀκυρότητος καὶ ἐπὶ τῇ ὑπόθεσιν ὅτι ἡ πρὸς τὸν τρίτον γνωστοποίησις ἐγένετο πρὶν ἢ κοινοποιηθῆ ἡ ἀγωγή πρὸς τὸν ὀφειλέτην. Καθόσον ἐν ὁ νομοθέτης ἠννοίει ἀληθῶς νὰ ἐξαρτήσῃ τὸ κύρος τῆς κατάσχεσεως, οὐ μόνον ἐκ τῆς ἐμπροθέσμου ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὀφειλέτην κοινοποίησεως πρὸ τῆς πρὸς τὸν τρίτον ἀνακοινώσεως αὐτῆς, ἤθελε πάντως ἐκφρασθῆ ρητότερον. προκειμένου περὶ πραγματος ὅπερ ὡς ὄλως ἐπουσιῶδες δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοηθῆ οἰκοθεν(**).

Ἄριθ. 964 (1896)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΓΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐμφυτεύσις — ἀγωγή πραγματικῆ ἐμφυτευτοῦ.

Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ συζήτησιν ἀγωγή ὡς διατυποῦται κατὰ τὸ ἱστορικὸν καὶ αἰτητικὸν αὐτῆς φέρεται ἐν στοιχείᾳ τῆς πραγματικῆς διεκδικήσεως ἀγωγῆς ἐμφυτευτοῦ, δι' ἧς ἐπιδιώκεται ἡ ἀναγνώρισις τοῦ τῆς ἐμφυτεύσεως δικαίωματος τοῦ ἐναγόντος κατὰ τοῦ νῦν κατέχοντος τὸ εἰς ἐμφύτευσιν δοθέν αὐτῷ κτῆμα παρὰ τῆς Μονῆς Σκαφιδιάς,

(*) ΑΠ 46 (70) 166 (70) 188 83 370 93) τόμ. 4 σελ. 548, ἐφετ. Ἄθην. 2250 91, τόμ. 6 σελ. 23, 669 95, τόμ. 6 σελ. 549, 1333 τόμ. 4 526 καὶ 518 95) τόμ. 6 σελ. 506. Γνωμοδότη. Τσιβανοπούλου τόμ. 5 σελ. 470. σ. ο. π. γ. ΑΠ 323 55) 315 74) 217 (87 232 (94). Ἐφ. Ἄθην. 401 (94) τόμ. 5 σελ. 201.— 1701 (97) τόμ. 5 σελ. 105.

(**) (Ἐφ. Ἄθην. 119 (91) τόμ. Β' σελ. 222(εἰμ.).

οὔσης κυρίας αὐτοῦ διὰ τῆς πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ασκήσεως καλῆ τῇ πίστει καὶ διανοίᾳ κυρίου νομῆς (Πρβλ. Καλλιγὰ Πραγμ. Δίκ. § 263 καὶ Παπαφρηγοπ. Πραγμ. Δικαιον. § 406), ἢ ἀγωγὴν χρηρηγοῦσι τῷ ἐμφυτευτῇ οἱ Ρωμικῆ καὶ Βυζαντινοὶ νόμοι, ἡμαρτημένως δὲ τὸ δικάσαν Πρωτοδικεῖον ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν διὰ τῆς ἐκαλουμένης ἀποφασέως του ὡς ἀγωγὴν περὶ διακατοχῆς ἢ ὡς πoubλικιανὴν καὶ ἀπέριψεν ὡς ἀπαραδεκτὸν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ μὲν περὶ διακατοχῆς ἀνήκει τῷ κυρίῳ τοῦ κτήματος καὶ οὐχὶ τῷ ἐπικαρπωτῇ, ἡ δὲ πoubλικιανὴ ἀνήκει εἰς τὸν νομέα, οἷος δὲν εἶνε ὁ ἐναγὼν ὡς οὐδέποτε νεμηθεὶς τὸ ἐπίδικον, καθὼ προκύπτει ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ μνημονευομένων ἐγγράφων.

Ἄριθ. 966 (1896)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἐπιβολὴ πασανόμου κατασχεσεως εὐθύνῃ καὶ ἀποζημίωσις ἀνευ δόλου—ἐνέργεια κλητῆρος παράνομος—εὐθύνῃ προαγγειλαντος—ἐγγίσις ἐκ τῶν ὑστερῶν—προβολὴ ἀγνοίας κοινοποιήσεων ἐντελοδόχῳ.

Ἐπειδὴ δὲν πρόκειται περὶ κατασχέσεως κατ' ἐνάσκησιν δικαίωματος ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς ἐπιβληθείσης, κατόπιν δὲ ἀνυποστάτου ἀποδειχθείσης, ἵνα μόνος ὁ δόλος ἢ ἡ μεγάλη τῆς Τραπεζῆς ραθυμία θεωρηθῶσι τ' ἀπαιτούμενα πρὸς στήριξιν τῆς ἀξιουμένης κατ' αὐτῆς ἀποζημιώσεως στοιχεῖα, καθὰ μὴ βεσίμως αὕτη διατείνεται, ἀλλὰ περὶ κατασχέσεως ἢν πασανόμως ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ ἔθρου 733 τῆς Πολ. Δικον. (καθ' ἣν ἡ ἐνάσκηθεῖσα ἀνακοπὴ ἀνέστελλε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐρήμην ἀποφασέως), ἐπέβαλεν ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου παράγεται εὐθύνῃ αὐτῆς πρὸς ἀποζημιώσιν, δυνάμει τῶν διατάξεων 1 Πανδ (47 10) καὶ 5 § 1 Πανδ 9 2), καθ' ἃς τοιαύτη εὐθύνῃ ἀπορρεῖ ἐκ πάσης πράξεως ἢ παραλείψεως ἀντικειμένης εἰς τὰς διατάξεις τοῦ νόμου. Αἱ ἀντιρρήσεις τῆς αὐτῆς Τραπεζῆς, ὅτι δὲν εὐθύνεται διὰ τὰς πράξεις τοῦ κλητῆρος, ὅστις καθ' ὑπέρβασιν τῶν ὀρίων τῆς δοθείσης αὐτῷ ἐντολῆς ἐσφοράγισε τὸ παντοπωλεῖον τῶν ἐναγόντων καὶ ἔλαβε τὴν κλεῖδα αὐτοῦ ἐγκλείσας τὰ καταχθεθέντα μετὰ τῶν μὴ κατασχεθέντων καὶ καταστήσας ἀνέφικτον τοῖς ἐναγοῦσι τὴν χρῆσιν τοῦ παντοπωλείου αὐτῶν, ἀντὶ συμφώνως τῷ ἔθρῳ 888 τῆς Πολ. Δικονομίας νὰ μεταφέρῃ τὰ κατασχεθέντα καὶ παραδώσῃ αὐτὰ εἰς μεσεγγουῶχον πρὸς φυλαξιν καὶ ὅτι ὁ κλητῆρ δὲν εἶνε ἐκ τῶν προσώπων ἐκείνων, δι' ἃ ὑπάρχει ἐλευθερία ἐκλογῆς τῷ χρήζοντι τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἐκλεχθήσεται κατ' ἀνάγκην ἐξ ὀρισμένου κύκλου προσώπων, εἰς ἃ ἀνέθηκεν ἡ

Πολιτεία τὴν τοιαύτην λειτουργίαν, στεροῦνται ὑποστάσεως, τὸ μὲν, διότι τὴν ἐνέργειαν τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος προβάντος καθ' ὃν τρόπον προέβη εἰς τὴν κατάσχεσιν, δὲν δύναται νὰ προσβαλῆ ἢ Τραπεζα εἰ μὴ διὰ τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως διαδικασίας, κατὰ τ' ἄρθρα 463 ἐδ. 6, 464 καὶ ἐπομένα τῆς Πολ. Δικονομίας, ἄφου καὶ ὁ κλητὴρ περιλαμβάνεται μεταξὺ τῶν δικαστικῶν πληρεξουσίων, ὧν αἱ πράξεις διὰ τὴν ιδιότητα τοῦ προσώπου τεκμαίρονται ὡς τῇ ἐντολῇ τοῦ διαδικοῦ ἐπιχειρηθεῖσαι, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνατραπῶσιν ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς ἐνασχέσεως καὶ παραδρογῆς τῆς περὶ ἀποδοκιμάσεως ἀγωγῆς, τὸ δέ, διότι τὸ περιωρισμένον τοῦ κύκλου, ἐντός τοῦ ὁποῦο ὁ διαδικοὺς ὀφείλει νὰ ἐκλεξῆ τὸν ἐν-αλλησόμενον τὴν ἐνέργειαν τῆς κατασχέσεως δικαστικὸν κλητῆρα, κατ' οὐδεμίαν τοῦ νόμου διαταξιν ἀπαλάσσει ἐκείνον τῆς εὐθύνης ἀπέναντι τῶν τρίτων διὰ τὰ ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου ἐν τῇ ἐνασχέσει τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ ἐπιχειρηθέντα καὶ ζημίας προσενεῖ ἄλλως δὲ καὶ ἐνέκρινεν ἐν προκειμένῳ ἢ Τραπεζα σαφῶς τὰ γενόμενα, ἄφου ἐπέμεινεν εἰς τὴν παρανομον κατάσχεσιν καὶ ὅτε δι' αὐτῆς ἀπὸ 14 Ὀβρίου 1884 ἀνακοπῆς τῶν καθ' ὧν ἡ κατάσχεσις ἐπεδιώχθη ἢ ἀκύρωσις αὐτῆς διὰ τὴν ἤδη προηγηθεῖσαν ἐνασχέσιν τοῦ ἐνδικοῦ τῆς ἀνακοπῆς μέσου, καὶ ἐξηκολούθη ὑποστηρίξουσα ἐπὶ δικαστηρίου τὸ ἔγκυρον τῆς κατασχέσεως, καθὰ ἐκ τῆς προσαγομένης ἀποφάσεως ἀποδεικνύεται, καὶ μὴ ἀφισταμένη τῶν συνεπειῶν τῆς κατασχέσεως, καθ' ὃν τροπον αὕτη ἠσκήθη.*)

Ἐπειδὴ ἡ ἀντίρροσις τῆς Τραπεζῆς ἡστηριζομένη εἰς τὸ ἔγκυρον τῆς κατασχέσεως διὰ τὴν ἀκυρότητα τῆς ἐπιδόσεως τῆς ἐνασκηθείσης κατὰ τῆς ἐρήμην ἀποφάσεως ἀνακοπῆς, ἀποκρούεται ἐκ τοῦ δεδικασμένου τῆς ἀπαγγειλασῆς τὴν ἀκυρότητα τῆς κατασχέσεως ὑπ' ἀριθ. 1450 ἀποφάσεως οὐχ ἦτοον ἀπορριπτέος ἀποβαίνει ὁ ἰσχυρισμὸς τῆς Τραπεζῆς, ὅτι ἠγνοεῖ τὴν εἰς τὸν δικηγόρον αὐτῆς Α. Γ*** ἐπιδοσιν τῆς ἀνακοπῆς, τὸ μὲν, διότι τὸ παρανομον τῆς κατόπιν ἐπιχειρηθείσης ἐκτέλεσεως, ἐξ οὗ ἡ εὐθύνη πρὸς ἀποζημίωσιν, δὲν ἀφεται ἐκ τῆς τοιαύτης ἀγνοίας τῆς Τραπεζῆς, τὸ δέ, διότι ὁ ἐντολεὺς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῆ ἀγνοίαν τῶν πρὸς τὸν ἐντολοδόχον αὐτοῦ ἐν τῇ ἐνασχέσει τῆς ἐντολῆς γενομένων, καὶ ἐνέκρινεν ἄλλως κατὰ τὰ προεξηρημένα ἢ Τραπεζα τὴν γενομένην κατάσχεσιν καὶ ὅτε

(*) Πρὸβλ. ΑΠ 390 96, τόμ. 8 σελ. 117—254 91, τόμ. Β' σελ. 631, Ἐφ. Ἀθ. 445 90, τόμ. Α' σελ. 248, 650 90 ἢ σελ. 314, 1214 91, τόμ. Β' σ. 602, 2269 92, τόμ. 4 σελ. 131 374 96, τόμ. 7 σελ. 366—1387 96, τόμ. 7 σελ. 654, 2432 94, σελ. 6 53, Ἐφ. Πατρῶν 993 95, τόμ. 7 σελ. 254. Πρωτοδ. Πατρῶν 3567 93, τόμ. 5 σελ. 350. Γερμαν. Νομολ. Ἀκυρωτ. 17 Ὀβρίου 1890 τόμ. Β' σελ. 604.

διὰ τῆς κατ' αὐτῆς προσβολῆς ἔλαβεν εἶδησιν τοῦ λόγου τῆς ἀκυρότητος· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνστάσις ὅτι ἐξ οἰκείου ἀμαρτήματος ἐζημιώθησαν οἱ ἐνάγοντες παραλείψαντες νὰ ἐπιδείξωσι τῷ κλητῆρι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τὸ τῆς ἀνακοπῆς ἐπιδοτήριον καὶ νὰ προσφύγωσιν εἰς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν, ἵνα ἀναστείλῃ τὴν ἐκτέλεσιν, στερεῖται ὑποστάσεως, διότι εἰς τὸ ἐπέλθον ἐπιζημιῶν ἀποτέλεσμα δὲν συνετέλεσεν ἡ τοιαύτη τῶν ἐναγόντων παραλείψις, ἀλλ' ἀποκλειστικῶς ἡ ἐνέργεια τῆς Τραπεζῆς, ἥτις, καὶ τοι γινώσκουσα ἢ ὀφείλουσα νὰ γινώσκῃ τὴν ἤδη πρὸ δέκα ἡμερῶν ἐπιδοθεῖσαν ἀνακοπὴν, προέβη εἰς τὴν κατάσχεσιν, οὔτε ἦταν ὑποχρεωμένοι οἱ ἐνάγοντες ἵνα ἐπικαλεσθῶσιν ἐκ τοῦ παραχρῆμα τὴν ἀρωγὴν τοῦ προέδρου, οὐδ' ἐὰν ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐφικτὸν τοῦτο, ἐνῶ ἄλλως ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι αἴρεται ἡ πρὸς ἀποζημίωσιν εὐθύνη, ὅτε εἰς τῆς ἐπιβλαθεῖς συνεπειῶν συνετέλεσε καὶ πταῖσμα τοῦ ζημιωθέντος δὲν εἶνε δεκτός, ὅσακις ἡ ἀποζημίωσις χρεωσθεῖται ἕνεκα δόλου, ὡς ἐν προκειμένῳ ἕνεκα τῆς ὑπὸ τῆς Τραπεζῆς γνώσεως τῆς ἐπιδοθείσης ἀνακοπῆς (Ν. 45 §. 1. Πάνδ. 19. 1 Ν. 9 § 4 Πανδ. 9. 2).

Ἄριθ. 969 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Ἄγωγη ἐξ ἀλληλογρέου λογαριασμοῦ. — ἀμφισβήτησις κονδυλίων πιστώσεως ἐναγομένου. — βάρος ἀποδείξεως. — προκαταρκτικὴ συμφωνία περὶ δαπανῶν. — ἀποκλεισμὸς ἐρύθνης ἐδικῶν κονδυλίων.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐβαρύνθη ὁ ἐναγόμενος τῇ ἀποδείξει τῆς τιμῆς εἰς τὴν ἐπωλήθη ὁ σταφιδόκαρπο, αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀφου ἠμφισβήτησε τὰς ἐν τῷ ἀλληλογρέῳ καὶ ταῖς ἐκκαθαρίσει σημειουμένας ὑπὸ τῆς ἐφεσιβλήτου τιμᾶς ὡς κατωτέρας τῶν πραγματικῶν, ἡ δὲ διὰ τῆς πωλήσεως καὶ εἰσπραξέως τοῦ τιμήματος πιστώσις τοῦ ἐναγομένου δὲν εἶναι στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς, ἵνα ἀποδειχθῇ ὑπὸ τῆς ἐναγούσης, ἀλλὰ τῆς ἐνστάσεως τοῦ ἐναγομένου, ἥτις ὁμολογεῖται ἐκ προοιμίου ἐν τῇ ἀγωγῇ ἐν ὠρισμένῳ μέτρῳ, ὥστε ἀμφισβητῶν ὁ ἐναγόμενος τὴν ἀκρίβειαν τῶν εἰς τὸ εἰσπραχθὲν τίμημα ἀναγομένων κονδυλίων τοῦ λογαριασμοῦ καὶ διατεινόμενος ὅτι πλεῖον εἰσπραχθῆσαν, ὑποβαλεῖ ἴδιον ἰσχυρισμὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀποδεικτέον (*).

[*] Ἐταιρία ἐνήγαγεν ὀφειλέτην τῆς παραγγελίας ἐξ ὀπολοίπου ἀλληλοχρέου. Ὁ ἐναγόμενος, καθὰ καὶ ἡ ἀπόφασις βεβαίη, ἠμφισβήτησε τὴν ἀκρίβειαν κονδυλίων πιστώσεων, δηλαδὴ τοῦ σημειουμένου ὡς εἰσπραχθέντος τιμήματος ἐκ τῆς πωλήσεως τοῦ σταφιδόκαρπου, ἐπομένως ἐβαρύνετο ἡ ἐνάγουσα καὶ ν' ἀποδείξει

Ἐπειδὴ ἡ αἰτίασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὅτι αλυσιτελής εἶναι ἡ διαταχθεῖσα ἀποδείξις περὶ τῆς ἐκ προομιῶν ἀποδοχῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ δαπανῶν ὡς ἐκ τῶν προτέρων παρεστάθησαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἐναγοῦσης ἐταιρίας διὰ τοῦ ὑποβληθέντος ἀναλυτικοῦ καταλογου ἀναγραφοντος δαπάνας ταυτιζομένης κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸ ποσὸν πρὸς τὰς ἐν ταῖς ἐκκαθαρίσεισι σημειουμένας, στερεῖται ὑποστάσεως, καθόσον ἡ τοιαύτη συμφωνία ἀποδεικνυομένη ἤθελεν ἀποκλείσει τὴν ἀμφισβήτησιν τῶν καθ' ἕκαστα κονδυλίων τῶν δαπανῶν, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς περιέχουσα παραίτησιν ἀπὸ τῆς ἐνστάσεως τοῦ δόλου καὶ ὡς τοιαύτη ἀνίσχυρος κατὰ τὰς διατάξεις 23 Πανδ (150, 17) καὶ 1 § 6 καὶ 7 Πανδ. (16 3) καθόσον ἡ συμφωνία αὕτη ὡς διατυπῶται περιέχει τὴν ἔννοιαν μὴ ἀμφισβήτησεως τοῦ εἶδους καὶ τοῦ ποσοῦ τῶν διὰ τὴν πώλησιν τοῦ καρποῦ ἐν Ἀγγλίᾳ δαπανῶν ἀνεξαρτήτως τῆς καθ' ὅλα τα ἐν τῷ ὑποβληθέντι πινακί ἀναγραφόμενα κονδύλια καὶ ποσὰ πραγματοποιήσεως αὐτῶν, ὥστε ἡ ἔννοια τῶν συμβαλλομένων εἶναι καὶ ἐν τὰ πραγματικῶν δαπανηθέντα ὑπολείπονται τῶν ἐκ προομιῶν ἐγκριθέντων νὰ μὲν τὸ ὑπερπεριπλέον εἰς ὄφελος τοῦ παραγωγελιοδόχου ὡς προσθετος ἀμοιβῆ αὐτοῦ. τοῦτο δὲ οὔτε ἐξαιρέσιν ἀπὸ τῆς εὐθύνης ἐνεκα δόλου ἀποτελεῖ, οὔτε ἄλλως τῇ ἠθικῇ ἀντίκειται.

Ἄριθ. 989 (1896)

Βισκηγητὴς ὁ Πρόεδρος κ. ΣΠΙΘΑΚΗΣ

Ἐξαιρέσις δικαστοῦ παροχῆ συμβουλῶν προσβολῇ ὑπὸ τινος. — Ἴόνιος Κώδικς — διαθήκη — μάρτυς συγγενῆς πρὸς κληροδόχον — ἀκυρότης — εὐθύνη συμβολαιογράφου — στοιχεῖον ἀγωγῆς — δόλος ἢ ἀμέλεια — οὐ δυνατὴ προσθήκη ἐξ ἐπαγγέλματος ἐξεταστέα.

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος λόγος τῆς ἐφέσεως, ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ εἰσαγγελευοντος δικηγόρου Β*** ὀρθῶς ἀπερρίφθη ὑπὸ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως διὰ τοὺς ἐν τῇ τρίτῃ αἰτιολογίᾳ τῆς λόγους καὶ προσέτι, καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς αἰτιολογίας τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, διότι τὴν ἐξαιρέσιν τοῦ εἰρημένου εἰσαγγελευοντος, τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον ὅτι ὁ εἰρημένος εἰσαγγελεύων ἦτο δικηγόρος τοῦ ἐκκαλοῦντος, μόνον παρὰ τῶν ἀντιδικῶν του ἠδύνατο νὰ προταθῆ οὐχὶ δὲ καὶ παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος (ἄρθ. 36 § 6 καὶ 38 Πολ. Δικ.)

τὸ ἀλαθεῖν τοῦ τρεχουμένου. διότι ἦν στοιχεῖον τῆς ἀγωγῆς τῆς καὶ οὐχὶ ὁ ἐναγόμενος ὅστις μετὰ τὴν ἀρνήσιν ἀνταποδεικτικῶς ἠδύνατο νὰ ἐπαληθεύσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ ὅτι ἦν μεῖζων ἢ τιμῆ τῆς πιστωθείσης.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς καὶ συμφώνως μὲ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 895 καὶ 914 τοῦ Ἴονίου Κώδικος ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ καὶ τῇ προεκδοθείσῃ ὑπ' ἀριθ. 316 ἀποφάσει τοῦ Πρωτοδικείου λόγους, παραδεξατο ὅτι ἡ συγγένεια μάρτυρος τινος εἰς βαθμὸν παρὰ τοῦ ἄρθρου 895 προβλεπόμενον πρὸς τινὰ τῶν κληροδοχῶν συνεπάγεται τὴν ἀκυρότητα ἐν γένει τῆς διαθήκης καὶ οὐχὶ μόνον τῆς διατάξεως τῆς ἀφορώσης εἰς τὸν κληροδόχον τοῦτον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 915 τοῦ Ἴον Κώδικος, συνδυαζομένου πρὸς τ' ἄρθρα 1298 καὶ 1299 τοῦ ἰδίου νόμου, πρὸς δὲ καὶ κατὰ τ' ἄρθρ 296 καὶ 297 τοῦ Ὄργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καὶ 56 τῆς Πολ. Δικονομίας ἰσχύοντα (ἦρα νόμον ΠΝ' τοῦ 1866 καὶ Διάταγμα ἀπὸ 30 Ἰανουαρίου 1866) καὶ ἐν Ἑπτανήσῳ κατὰ τὸ ἔτος 1888, ὅτε συνετάχθη ἡ περὶ τῆς προκειταῖ διαθήκη, ἡ ἀκυρότης τῆς διαθήκης ἐνεκα προσληψέως μάρτυρος ἀνικανου λογῶ συγγενείας, τότε μόνον συνεπάγεται εὐθύνην τοῦ τὴν διαθήκην ταύτην συνταξάντος συμβολαιογράφου πρὸς ἀποζημιώσιν τῶν ἐνεκα ἀκυρότητος ταυτῆς ζημιωθέντων, ὅταν ἡ πρόσληψις τοῦ ἀνικανου μάρτυρος προῆλθεν ἐκ πταισματος τοῦ συμβολαιογράφου, ἐκ δόλου δηλαδὴ ἢ ἀμελείας, ὡς λ. χ. διότι δὲν κατέβαλε τὴν προσπικουσαν μέριμναν διὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀκανονότητα τοῦ μάρτυρος ἐπομένως οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς περὶ ἀποζημιώσεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ συνταξάντος διαθήκην ἔκυραν, ἐνεκα προσληψέως μάρτύρων ἀνικανῶν, λόγῳ συγγενείας, ὅπερ κατὰ τ' ἄρθρ. 533 τῆς Πολιτ. Δικονομίας πρέπει καὶ νὰ περιέχεται ἐν τῷ δικογράφῳ τῆς ἀγωγῆς, εἶναι ὁ δόλος ἢ ἡ ἀμέλεια ἄνευ τῶν ὁποίων οὔτε εὐθύνη τοῦ συμβολαιογράφου ὑφίσταται, οὔτε ἀγωγή κατ' αὐτοῦ ἐπὶ ἀποζημιώσεω χωρεῖ. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμοῦ ἡ κατὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος συμβολαιογράφου προσεπίκλησις, ἥτις ἀποτελεῖ καὶ ἀγωγήν περὶ ἀποζημιώσεως διὰ τὴν ἐκ τῆς ἀκυρότητος τῆς διαθήκης, ἐνεκα προσληψέως συγγενῶν μαρτύρων, στηριζομένη μόνον εἰς τὸ περιστατικὸν τῆς πρόσληψέως τῶν ἀνικανῶν μαρτύρων καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἀκυρότητα τῆς διαθήκης καὶ μὴ διαλαμβάνουσα ρητῶς ἢ σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου ὅτι ἡ πρόσληψις αὕτη τῶν μαρτύρων ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ἐγένετο ἐκ δόλου ἢ ἐξ ἀμελείας αὐτοῦ, μῆτε τὰ περιστατικὰ τὰ τὸν δόλον ἢ τὴν ἀμέλειαν ἀποτελοῦντα, δὲν ἐμπεριέχει ἅπαντα τὰ παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενα περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα εἶνε ἀναγκαῖα ὡς εἰρηται στοιχεῖα τῆς ἐπιδίκου ὑποχρεώσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος συμβολαιογράφου καὶ συνεπῶς εἶναι ἀπορριπτέα ὡς διατυπῶνται, ὡς μὴ στηριζομένη εἰς τὸν νόμον, ὅ

δὲ ἰσχυρισμὸς τοῦ προσεπικαλέσαντος καὶ νῦν ἐφειδίχθαι Κ*** περὶ τοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠρώτησε τοὺς μάρτυρας περὶ τῆς συγγενείας, περὶ οὗ διὰ προεκδοθείσης ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου διεταχθῆ ἀπόδειξις, ὡς καὶ ὁ περὶ δόλου, μὴ περιεχόμενος εἰς τὸ δικόγραφον τῆς ἀγωγῆς, μῆτε ρητῶς, μῆτε σιωπηρῶς ἢ ἐκ πλαγίου καὶ μεταβάλλον τὴν βασιν ταύτης, ἅτε προσθέτων εἰς αὐτὴν περιστατικὰ εἰς τὴν βασιν τῆς ἀγωγῆς ἀνήκοντα, καὶ μὴ περιεχόμενα ἐν αὐτῇ εἶναι ἱπαραδεκτος, τὸ δὲ ἀπαράδεκτον τοῦτο ἐξετάζει καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τὸ δικαστήριον ἂν καὶ ἀμφιβχλλῶν ἡδυνατο τις εἰπεῖν ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς περὶ τοῦ ὅτι ὁ συμβολαιογράφος δὲν ἠρώτησε τοὺς μάρτυρας περὶ τῆς συγγενείας, ἀποτελῶν ἀμέλειαν τοῦ συμβολαιογράφου, πεοιέχεται σιωπηρῶς καὶ ἐκ πλαγίου εἰς τὴν ἀγωγὴν, καὶ συνεπῶς ἡδυνατο νὰ προστεθῆ καὶ διὰ τῶν προτάσεων.

Ἄριθ. 1023 (1896)

Ἐισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἄρκος πρὸς βελῶων ἐρμηνείας συμβολαίου — διακρίσεις — ναυτοδάνειον — ὀρισμὸς πληρωμῆς τόκων ναυτικ. μετὰ παρέλευσιν χρόνου — συμφωνία περὶ μεταβολῆς ναυτικῶν τόκων εἰς χερσαίους — ἐρμηνεία — ἄρκος — πάθησις δεξιᾶς.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρ. 351 τῆς Πολ. Δικονομίας ὄρκος ἐπάγεται γενικῶς περὶ παντός πράγματος, καὶ ἐναντίον ἔτι τοῦ περιεχομένου δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἀλλ' ὁ δι' αὐτοῦ καθιερούμενος κανὼν δὲν εἶναι ἀπόλυτος, περιοριζομένης τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ κυρίως καὶ μόνον ἐπὶ τῶν περιπτώσεων, καθ' ἃς οἱ ἰδιαιτεροὶ τοῦ νόμου ὀρισμοὶ δὲν διαγράφουσι ρητῶς τὸ ἐναντίον. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ κατ' ἀνάγκην ὅτι, ὅσάκις πρόκειται περὶ ἐρμηνείας ἐγγράφου, ἢ τῆς ἀκριβοῦς αὐτοῦ ἐνοίας ἐξεύρεσις, οὐ μόνον διαγιγνώσκεται πάντοτε ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ, κατ' οἰκείαν κρίσιν ἐρμηνεύοντος, ἀλλὰ καὶ προκειμένης τοιαύτης διαγνώσεως, δὲν δύναται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ δικαστοῦ νὰ ὑποκατασταθῆ δι' ἐπιβολῆς ὄρκου ἢ τῶν διαδικῶν, ὅπερ γίνεται δῆλον ἐκ πολλῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντινοῦ Νόμου ὀρισμῶν, ρητὴν περιεχόντων τοῦ τοιοῦτου δόγματος κύρωσιν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ Νόμου 1 § 1 29 3 τῶν Πανδεκτ. (καθ' ἃς ὑπαρχούσης δίκης κληρονομικῆς δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ τῆς ἀληθείας ζήτησις ἄλλως ἢ διὰ τῆς τοῦ δικαστοῦ κρίσεως ἐπ' αὐτῶν τῶν ρημάτων τῆς διαθήκης) ὡς καὶ τοῦ Νόμου 6 (11 2. (Βασίλ. Παραβ. καὶ Schmid σελ. 342 σημ. 1), ὅθεν κατὰ ταῦτα ἀνακλητῆα ἀποβαίνει ἡ

προηγουμένη ἀπόφασις, ἣτις ἐπέβαλεν ὄρκον οὐχὶ περὶ τοῦ ὅτι οἱ διάδικοι συνεφώνησαν ὅπως τ' ἀνωτέρω ἀναφερόμενα συμβολαία ἔχουσι τοιαύτην ἐννοίαν, ἀλλὰ περὶ τοῦ ὅτι διὰ τῶν συμβολαίων τούτων, συμφωνεῖται ἵνα ἐξαιρῶνται οἱ τόκοι τῶν θαλασσιῶν κινδύνων καὶ ἡ ὁποία τοιουτοτρόπως εἰς τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας, ὑπεκατέστησε τὴν κρίσιν τοῦ ἐνάγοντος εἰς τὴν τοῦ Δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν ἐφ' ὧν ἡ ἀγωγὴ εἰσίδεται συμβολαίων ἀποδεικνύεται μὲν ἀληθῶς, ὅτι διὰ τὴν μὴ ἀποδοσιν τοῦ περὶ οὗ πρόκειται δανείου, ἐντὸς τοῦ πρὸς τοῦτο ἡρισθέντος χρόνου, ἦτοι μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἀπὸ τῆς συνταξέως τῶν συμβολαίων ἔτους, συνεφωνήθη καὶ τόκος ναυτικός, ἦτοι ὑποκειμενος εἰς θαλασσίους κινδύνους, ἀλλὰ συγχρόνως προκύπτει ἀσφαλῶς ἐπίσης, καὶ ὅτι οἱ συμβαλλόμενοι ἐδέχθησαν, ὅπως ἐν περιπτώσει καθυστέρησεως οἰουδήποτε τοῦ συμπεφωνημένου τόκου, οἱ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου ὀφειλόμενοι ἀρχῆθεν τοιοῦτοι νὰ θεωρῶνται χερσαῖοι καὶ νὰ ὀφειλῶνται ὡς τοιοῦτοι Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ, ὅτι ἀφοῦ ἡ ἀποδοσις τοῦ κεφαλαίου συνεφωνήθη νὰ γεινη μετὰ παρέλευσιν ἐνός ἔτους καὶ ὠρίσθη ὅτι ἐν περιπτώσει ὑπερμερίας θὰ πληρώνωνται τόκοι, ἐπεταὶ κατ' ἀνάγκην ὅτι καὶ οἱ τόκοι κατὰ τὴν ἀληθῆ τῶν συμβαλλομένων ἐννοίαν, εἶδει νὰ πληρώνωνται κατ' ἔτος καὶ ἐπομένως ὅτι ἀπὸ τῆς παρελεύσεως τοῦ ἔτους, μετὰ τὸ ὅποιον εἶδει νὰ καταβληθῶσιν οἱ ναυτικοὶ τόκοι, ὑπάρχει καθυστέρησις, ἔνεκεν τῆς ὁποίας δυναμει τῆς ἐν τοῖς συμβολαίοις ὑπαρχούσης ἰδιαίτερας συμφωνίας, παντες οἱ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου καθυστερουμένοι τόκοι μετεβλήθησαν εἰς χερσαίους καὶ ὀφείλονται ὡς τοιοῦτοι εἰ καὶ ἡδυνατό τις, εἰπεῖν, α') ὅτι μὴ ὀριζομένου ρητῶς χρόνου πρὸς καταβολὴν τῶν τόκων, καθυστέρησις ἐπαγομένη τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἰδιαίτερας περὶ αὐτῶν συμφωνίας, δὲν ὑπάρχει καὶ β') ὅτι ἐν περιπτώσει καθυστέρησεως τῶν τόκων καθίστανται χερσαῖοι, κατὰ τὴν ὀρθὴν τῶν συμβολαίων ἐρμηνείαν, οὐχὶ οἱ ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου, ἀλλ' οἱ ἐπὶ τῶν καθυστερουμένων τόκων ὀφειλόμενοι τόκοι, καὶ ὅτι ἐπομένως εἶδει ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγὴ ν' ἀπορριφθῆ καὶ ὡς πρὸς τὸ κοινδύλιον τῶν τόκων.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπικαλουμένη τῆς δεξιᾶς τοῦ δμόσοντος πάθησις, δὲν καθιστησι τὴν περὶ ἐπαγωγῆς, τοῦ ὡς εἴρηται ὄρκου, πρότασιν ἀπαράδεκτον. Τὸ μὲν, διότι ἡ παραδοχὴ τῆς τοιαύτης τοῦ ἐνάγοντος ἀξιώσεως, ἦθελεν εἶσθαι ἀδικαιολόγητος στέρησις δικαίωματος, ὅπερ ρητῶς παρέχεται τοῖς ἐναγομένοις ὑπὸ τοῦ νόμου. Τὸ δέ, διότι ἀφοῦ ὑπάρχει ἡ πρὸς δόσιν τοῦ ἐπιβέλλομένου ὄρκου θέλησις, ἡ παρασχεθισμένη τυχόν, πρὸς

τὸν ὁμόσητοντα παρὰ τρίτου βοήθεια, δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ τὸν δοθησόμενον ὄρκον ἄκυρον(*).

Ἄριθ 1026 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Δόλος ἐν συμβάσει — ἀγωγή — ἡ τοῦ δόλου περιττή — παραγραφή — στοιχεῖα ἀγωγῆς δόλου — ἀποζημίωσις — διάρρηξις — περιστάσεις.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπὸ 25 Ἰουλίου 1894 ἀγωγή, ἐξ ἧς ἔκπορρει ἡ ὑπεστῶσα δίκη, ὡς διατυπῶνται δι' αὐτῆς αἱ τῶν ἐναγόντων ἀξιώσεις φέρει, καὶ κατὰ τοῦ δικαστηρίου τούτου τὴν κρίσιν, σαφῶς καὶ ἄνευ ἐνδοιασμοῦ ἔστω καὶ ἐλαχίστου, τὸν χαρακτῆρα οὐχὶ ἀγωγῆς περὶ δόλου, ἀλλ' ἀγωγῆς ἐκ τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων καταρτισθείσης συμβάσεως, ἣτις εἶναι καλῆς πίστεως καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀποκλείεται ἡ ἰδιαιτέρα τοῦ δόλου τοιαύτη, ἣτις, συμφῶνως πρὸς τὰς σχετικὰς τοῦ δικαίου ἀρχὰς, ἐδίδετο ἐπιβοηθητικῶς μόνον, ἥτοι ἐν ἐλλείψει ἄλλης, καὶ ἡ ὁποία σήμερον, ὅποτε πᾶσαι ἐν γένει αἱ συμβάσεις εἰσὶ καλῆς πίστεως, ἀποβαίνει περιττή. Κατὰ ταῦτα δὲ βᾶσιμα ἐξελέγχονται τοῦ ἐκκαλοῦντος τὰ σχετικὰ παράπονα καὶ δέον, δεκτῶν γενομένων, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἣτις πλημμελῶς καὶ ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἀρχῶν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐθεώρησε τὸ εἰσαγωγικὸν τῆς δίκης δικόγραφον ὡς ἀγωγήν περὶ δόλου, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἀπέκρουσεν αὐτὴν λόγῳ παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῶν σχετικῶν τοῦ Ρωμ. Δικαίου ὁρισμῶν τῶν εἰδικῶς πραγματευομένων περὶ τῶν ἐπὶ τῶν συμβάσεων τῆς καλῆς πίστεως νομίμων τοῦ δόλου ἀποτελεσμάτων, ὁ δόλος ἐπάγεται κατὰ γενικὸν κανόνα, οὐχὶ διάρρηξιν τῆς συμβάσεως, καθ' ἣν ἔλαβε χώραν, ἀλλὰ μόνον ἀπαιτήσιν ἀποζημιώσεως, διωκομένην διὰ τῆς ἐκ τῆς συμβάσεως ἀγωγῆς, ἐκτὸς ἂν ὁ ἀπατηθεὶς ἄνευ τούτου δὲν ἤθελε συναινέσει εἰς σύναψιν τῆς συμβάσεως, διότι αὕτη κατὰ τὸ ἀληθές αὐτῆς ἀντικείμενον δὲν χρησιμεύει αὐτῷ. Ἐντεῦθεν δ' ἐπεταὶ ὅτι ἡ ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγή, διώκουσα κατὰ τὴν κυρίαν αὐτῆς βᾶσιν, οὐχὶ ἀποζημιώσιν ἀλλὰ τῆς συμβάσεως τὴν διάρρηξιν καὶ μὴ ἀναφέρουσα ρητῶς ὅτι ἄνευ τοῦ ἐπικαλουμένου δόλου δὲν ἤθελε πραγματοποιηθῇ ἡ προσβαλλομένη διανομή, ὡς μὴ συντρέχοντος πρὸς τοῦτο ἐτέρου τινὸς νομίμου λόγου, καὶ ὅτι τοῦ ἐναγόντος τὸ ἐνδιαφέρον

περιορίζεται ἀπολύτως καὶ μόνον εἰς τὴν αἰτουμένην διάρρηξιν, διότι ἄλλως ἢ καταρτισθεῖσα σύμβασις, κατὰ τὸ κύριον αὐτῆς κείμενον, δὲν τῷ χρησιμεύει ἀποβαίνει ἀπορριπτέα, ὡς στερουμένη στοιχείου, ὅπερ ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ὡς ἀναγκαῖαν τοῦ ἐπιδιωκομένου δικαιώματος προϋπόθεσιν. Εἰ καὶ ἡδύνατό τις εἰπεῖν ὅτι ἐκ τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν ἀγωγῆς συνάγεται πλεον ἢ ἐπαρκῶς, ὅτι ἄνευ τοῦ ἐπικαλουμένου δόλου ἡ προσβαλλομένη διανομή δὲν θὰ ἐλάμβανε χώραν καὶ ὅτι ἐπομένως προκειμένου περὶ δόλου, ὅν οἱ ἐναγόμενοι μετῆλλον κατὰ τῆς συμβάσεως τὸν καταρτισμὸν, ὁ ἐνάγων δὲν ἔσται εἰς τὸν νόμον τοῦ δικαιώματος, ὅπως ἐπιδιώξῃ ἀπ' εὐθείας τῆς προσβαλλομένης δικαιοπραξίας τὴν ρῆξιν(*).

Ἄριθ. 1027 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐνοικίσις ἐγγυητῶν φόρων — κερδοσκοπία — ἐμπορικὸς χαρακτῆρ —

Ἐπειδὴ ἡ ἐνοικίσις δημοσίων ἢ δημοτικῶν προσόδων, συνισταμένη εἰς ἐγγυητικὸν φόρον (καρπῶν), ἀποτελεῖ πράξιν ἐμπορικὴν διὰ τὸν ἐνοικιαστὴν, ὡς κερδοσκοποῦντα ἐκ τῆς μεταπώλησεως αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ ἡ εἰς χεῖρας τῶν ἐφεισιβλήτων κατασχεθεῖσα ἀπαιτήσις τοῦ Δήμου προέρχεται ἐκ δημοτικῶν ἐγγυητικῶν φόρων τοῦ Δήμου Κερπινῆς, τοῦ ὁποίου οὗτοι κατὰ τὸ 1885 ἦσαν ἐνοικιασταὶ, ἡ δὲ πράξις τῶν αὐτῶν εἶναι ἐμπορικὴ καὶ ἡ κατὰ τῆς δηλώσεως αὐτῶν ἀνακοπὴ εἶδει νὰ εἰσαχθῇ ἐνώπιον τοῦ ἀρμοδίου ἐμποροδικείου κατὰ τὸν νόμον (**).

Ἄριθ. 1028 (1896)

Εισηγητὴς ὁ ἐφέτης κ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐμπορικαὶ πράξεις — συναλλαγὴ ὑπὸ ἐπωνυμίαν ἄλλου προσώπου — ἀτομικὴ εὐθύνη.

Ἐπειδὴ οὐδὲν ὡς ἀπαγορεύεται παρὰ τοῦ Ἐμπορικοῦ Νόμου νὰ συναλλάσσεται τις ὑπὸ ἔμπο-

(*) Πρὸς σχετικὰς Ἐφ. Πατρ. 483 91, τόμ. 5 σελ. 637 καὶ Γερμαν. Νομολ. τόμ. 6 σελ. 333.

(**) Τὸ ζήτημα δύναται τις εἰπεῖν δὲν ἐλύθη εἰσέτι ὁριστικῶς. Ὡς ἀφετηρία πάντοτε χρησιμεύει ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς τοιαύτης ἐνοικίσεως ἂν εἶνε ἀγορὰ ἢ μίσθωσις, καὶ ἐντεῦθεν ἡ λύσις. Αἱ Ρωμαϊκαὶ διατάξεις (lex 1 § 1. lex 9 § 1. Πανδ. (39). 4. lex 46. Πανδ. 50. 46). Νεαρὰ 423 κερ. στ'. πάντοτε εἴην θεωροῦσι, μίσθωσιν, εἴτε εἰς χρῆμα εἴτε εἰς εἶδος γίνεται ἡ εἰσπραξις. Ὀρθοτέρα μᾶλλον ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἀνω ἀποφάσεως διάκρισις, καθ' ἣν ὅταν ὁ ἐνοικιαστὴς δικαιοῦται νὰ εἰσπράξῃ εἰς εἶδος τὸν φόρον, τότε ἡ πράξις εἶνε ἐμπορικὴ, διότι θεωρεῖται ἀγορὰ πρὸς μεταπώλη-

(*) Ἐπίσης καὶ Ἐφ. Ἀθην. 833 78, ἐν Δικαστικῶς χρονικῶς τόμ. 2 τοῦ 1878 σελ. 433.

ρικὴν ἑπωνυμίαν ἄλλου προσώπου, ἐνεργῶν τὰς πράξεις ταύτας τῆς συναλλαγῆς προσωπικῶς, ἐξ οὗ καὶ ἀτομικῶς καθίσταται ὑποχρεῶς πρὸς τοὺς τρίτους καὶ ὑπὸ τοιαύτην ἑπωνυμίαν συναλλαχθεὶς εἶναι ἐναγώγιμος, ὅπερ συνεπαγεται καὶ τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ εὐθύνην, ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲ διὰ τῆς ἀγωγῆς ἐναγεται οὗτος διὰ τὴν ρηθείσαν ἑπωνυμίαν, ἀποτελουμένην παρὰ τοῦ ἐκκαλοῦντος, καὶ ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν ταύτην προσωπικῶς συνηλλαγθῆ, ὑπογραψας τὰ γραμματῆα, ὅπερ ἐμφαίνει τὴν ἀτομικὴν αὐτοῦ ιδιότητα ὡς ἐναγομένου ἰσχυρισθείσης προσέτι τῆς ἐφεσιβλήτου πρὸς μείζονα διασαφισίν τῆς νομιμοποιητικῆς αὐτοῦ ἐν τῇ δίκῃ καὶ τῆς ἐντεῦθεν ὑποχρεῶς, τοῦ ἀτομικῶς, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ Γ. Μ*** καὶ κατὰ τὴν ἐκδοσὴν τῶν ἐν τῇ ἀγωγῇ γραμματιῶν εἰς διαταγὴν, εἰς ἃ ὡς ἐρρήθη ὑπεγραφή οὗτος ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν τοῦ πατρὸς του, συνηλασσετο ὑπὸ τὴν ἑπωνυμίαν ταύτην καὶ ὑπέγραφε διαφόρους πράξεις, ἐξ οὗ ἐπιτεταί ὅτι ἀτομικῶς ὑποχρεοῦται ἐκ τῶν πράξεων τούτων καὶ δὲν ἀπαλλασσεταί τῆς εὐθύνης προβαλλὼν τὰ ἐναντία (*).

Ἄριθ 1033 (1896)

Εἰσηγητὴς ὁ ἐφέτης ΚΑΙΤΖΑΚΟΣ

Ρυμοτομία — ἀποζημίωσις — αὐθεντικὴ ἔρμηνεία — στοιχεῖα ἀγωγῆς κατὰ Δήμου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν δοθείσαν ὑπὸ τοῦ Νόμου ΒΥΓ τῆς 8 Ἀπριλίου 1896 εἰς τὸ ἄρθρον 34 § 1 τοῦ ΣΕΙ' τοῦ 1867 περὶ ἑδοποιίας Νόμου αὐθεντικὴν ἔρμηνείαν, ἣ ἐννοία τοῦ ἄρθρου τού-

του εἶναι ὅτι ἐπὶ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι καὶ κώμαις τμημάτων ὁδοῦ πάσης κατηγορίας, ἰσχυροῦσιν ὡς πρὸς τὴν ἀποζημίωσιν τοῦ καταλαμβανομένου ἐδάφους αἱ γενικαὶ περὶ ρυμοτομίας τῶν πόλεων καὶ κωμῶν διατάξεις, καὶ ἰδίως αἱ τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ ἀπὸ 12 Ν)βρίου 1836 Β Διαταγματος κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ ΣΚΒ' τοῦ 1867 Νόμου, κατὰ δὲ τὰ ἄρθρα 22 καὶ 24 τοῦ εἰρημένου Διαταγματος, ἣ ἀποζημιώσις ὄλων ἐκείνων, οἵτινες διὰ τῆς ἀνοίξεως ἢ πλατύσεως ἀγυιᾶς τινος ἔχασαν ὀλοκληρον τὸ γηπέδον τῶν ἢ μέρος αὐτοῦ, θέλει γίνεσθαι παρὰ τῶν μενόντων ἰδιοκτητῶν τῶν μενόντων γειτονικῶν γηπέδων, ἀναλογιζομένη κατὰ τὸ μήκος τῆς ἐπὶ τῆς ἀνοίγομένης ὁδοῦ προσώπου αὐτῶν, προκειμένου δὲ περὶ πλατείας, ἣ πρὸς ἀποζημιώσιν ὑποχρεῶσις τῶν παροδίων δὲν ἐκτείνεται πλέον τῶν 10 Β πήχεων πλατους ἐπὶ ἕκαστον πλάγιον, τὸ δὲ μεσον τῆς καταλαμβανομένης ἐκτάσεως ἀποζημιούται ἀπὸ τὴν κοινόητα Τούτων τεθέντων ἢ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ τῶν ἐφεσιβλήτων κατὰ τοῦ Δήμου, στηριζομένη ἀπλῶς εἰς τὴν μετὰ τὴν τήρησιν τῶν νομιμῶν διατυπώσεων, ἣτοι τὸ προηγηθὲν ψήφισμα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἀποφασίν τοῦ Νομαρχοῦ ἐγκρίσιν τῆς ρυμοτομίας τῆς ἐντὸς τοῦ σχεδίου τῆς κωμοπολεως Κατω Ἀχαΐας δημοτικῆς πλατείας, δι' ἣς καταλαμβανοντομέτρα τετραγών. 5047 ἐκ τοῦ γηπέδου τῶν ἐναγόντων καὶ τὴν διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου πραγματικὴν καταληψίν τῆς ἐκτάσεως ταυτης, στερεῖται προδηλῶς τῶν κατὰ νομον πρὸς στήριξιν τῆς εὐθύνης τοῦ Δήμου ἀπαιτουμένων στοιχείων, διότι μονον ἐὰν δετείνοντο οἱ ἐναγοντες ὅτι ὁ Δήμος εἶνε παροδος ἐξ ὄλων τῶν μερῶν, ἔχει δηλονοτι καθ' ἅπασας τὰς πλευρὰς τῆς ρυμοτομουμένης πλατείας γηπεδα κεκτημένα ἐπ' αὐτῆς προσωπον, ἣ ὅτι ἡ ρυμοτομουμένη πλατεία ἐκτείνεται κατὰ πλατος πλέον τῶν δέκα Β πήχεων ἐπὶ ἕκαστον πλάγιον, ὥστε ἀπομένει ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς χωρος ἀποζημιωτέος ἀπὸ τὸν Δήμον, ἡδύνατο νὰ ἀξιώσῃσι νομιμῶς ὑποχρεῶσιν αὐτοῦ πρὸς ἀποζημιώσιν ὀλοκληρου μὲν τῆς καταληψείσης ἐκτάσεως ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, τοῦ ἐν τῷ μέσῳ δὲ χώρου, ὃν μάλιστα ὤφειλον ἀκριβῶς κατ' ἕκτασιν νὰ προσδιορίσωσιν ἐν τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει ἣ δὲ παράλειψις πάσης ἐν τῇ ἀγωγῇ μνείας περὶ τούτου, ἄτινα εἰσὶ τὰ νόμιμα τοῦ ἀξιουμένου δικαίωματος στοιχεῖα, μὴ δυναμένη νὰ ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν προτάσεων, ἐπαγεται τὴν ἀπόρριψιν τῆς ἀγωγῆς, ὡς μὴ στηριζομένης ἐπὶ τοῦ νόμου, καθὰ διατυποῦται, ἐπομένως δεῖον νὰ γείνη δεκτὴ ἡ ἔφεσις καὶ νὰ μεταρρηθῆσθῶσιν ἐπὶ τῷ εἰρημένῳ τέλει αἱ ἐκκαλούμεναι ἀποφάσεις· εἰ καὶ ἡδύνατο τις εἰπεῖν, ὅτι ἡ ὑπὸ κρίσιν ἀγωγῆ, στηριζομένη

σιν. Πρόβλ. 133 88, τόμ. Α' σελ. 566 217 86, Νέα Ἑμ. σελ. 193 ἔφετ. Ἀθην. 1212 91, τόμ. Β' σελ. 601, 270 96 τόμ. 7 σελ. 344, 272 96, 7 σελ. 345. ἔφετ. Ναυπλ. 105 90, φημερ. Νοῦτλ. τόμ. Α' φύλ. 27 σελ. 1—370 90, φυλ. 40 σελ. 2. 385 91. τόμ. 2 σελ. 185, 852 91, τόμ. Γ' σελ. 47 Ἀντιδοξούσα ἔφετ. Ἀθ. 729 94 τόμ. 5 σελ. 233, 1358 94, τόμ. 5 σελ. 393 4633 91. τόμ. 3 σελ. 9. ἔφετ. Λορρίσης 45 91, τόμ. Β' σελ. 268. ἔφετ. Ναυπλίου 108 84, 181 86, 653 86, 346 88, Δικαστ. ἔφετ. Ναυπλ. τόμ. Δ' σελ. 27, 1375 91, τόμ. 2 σελ. 184—734 91, τόμ. 3 σελ. 90 Πρωτοδ. Πατρῶν 2136 91. ἔφετ. Ἀθ. 855 90, τόμ. Δ' σελ. 379. (*) Ὁ ἐναγόμενος Παναγ. Μ' συναλλαγθεὶς ἀτομικῶς ὑπέγραψε τὰ γραμματῆα μετὰ τὴν ἑπωνυμίαν τοῦ ἀποβιώσαντος πατρὸς τοῦ ΚΙ ραβριήλ Μ' Ὁρθῶς ἡ ἀπόφασις ἀπέρριψε τὰς ἐνοστάσεις του, διότι ἐν τῷ ἐμπορίῳ εἰθίσταί ἐνικεν τιμῆς καὶ ἐξ ἐμπορικῆς πίστεως μεγάλης, τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀποβιώσαντος νὰ γένηται χρῆσις ἐξακολουθητικῶς ὡς ὀνόματος τοῦ καταστήματος. Οἱ ἔρμηνευταὶ μάλιστα, ἐναντίον τῆς ἐπιτακτικῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 24 Ἐμπ. Νόμ. παρέδέχθησαν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος δύναται νὰ γρησιμεύῃ ἀκόμη καὶ ὡς ἐταιρικὴ ἑπωνυμία (Boistel 47).

εἰς τὸ γεγονός· τῆς ρυμοτομίας τῆς πλατείας καὶ τῆς δυν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ σχεδίου καταλήψεως περιέχει τὰ κατὰ νόμον πρὸς στήριξιν τοῦ ἔξιουμένου κατὰ τοῦ Δήμου δικαιώματος στοιχεῖα, ἔνστασιν δὲ ὑπὸ τοῦ Δήμου προβλητέαν ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ὑπάρχουσιν ἕτεροι παρόδιοι, εἰς οὓς ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει κατὰ τὰς διαταξείς τῶν ἔθρων 22 καὶ 24 τοῦ Διατάγματος τῆς 12 Νοεμβρίου 1836, ἐπίκειται ἡ τῆς ἀποζημιώσεως ὑποχρέωσις.

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΚΟΥΡΓΩΔ ΠΑΤΡΩΝ

Ἄριθ. 15 (1897)

Εἰσηγητὴς ὁ Πρόεδρος τῶν Συνεδρῶν κ. ΧΑΤΖΑΚΟΣ

Κατάσχεσις ἀκινήτου — συγκατάσχεσις καρπῶν — δηλοποιήσις κατασχέσεως — στήριξις διαθέσεως κατασχθέντων ἀκυρότης σχετικῆ — τίνες ἐπικαλοῦνται αὐτήν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι μετὰ τὴν κατάσχεσιν τοῦ ἀκινήτου οἱ καρποὶ αὐτοῦ κατὰ τ' ἄρθρα 961, καὶ 962 τῆς Πολ. Δικονομίας θεωροῦνται συγκατεσχνημένοι καὶ ὡς τοιοῦτοι φυλάττονται ὑπὸ τοῦ μεσεγγυοῦχοῦ ὀφειλέτου καὶ ἀποδίδονται ἐν καιρῷ εἰς τὸν ἐπι τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλον, κατὰ δὲ τὸ ἔθρον 963 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπὸ τῆς δηλοποιήσεως τῆς κατασχέσεως ὁ ὀφειλέτης στερεῖται τῆς διαθέσεως τῶν κατασχθέντων καὶ πᾶσα ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρηθεῖσα ἀπαλλοτριωσις εἶναι ἄκυρος ἢ ἀκυρότης ὅμως αὐτὴ εἶναι προδήλως σχετικὴ διαγορευομένη πρὸς τὸ συμφέρον τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ζημιουμένων ἐκ τῆς τοιαύτης ἀπαλλοτριώσεως. Ἐν προκειμένῳ δὲ οἱ καθ' ὧν ἡ ἐκτελεσις ὀφειλέται παραιτησαντες τὴν κατοχὴν τῶν πλειστηριασθέντων ἀκινήτων εἰς τὸν ὑπερθεματιστὴν Θ* πρὶν ἔτι οὗτος καταστῆ κυριὸς διὰ τῆς ἐκδόσεως καὶ μεταγραφῆς τῆς περιλήψεως καὶ κατὰ συνέπειαν παραχωρήσαντες αὐτῷ τὸ δικαίωμα τῆς λήψεως καὶ διαθέσεως τῶν καρπῶν οὐδὲν ἔχουσι συμφέρον ὅπως ἐπικαλεσθῶσιν αὐτοὶ τὴν κατὰ τὸ ἄρθρον 963 Πολ. Δικονομίας ἀπαγορευσιν τῆς ἀπαλλοτριώσεως καὶ ἡ σχετικὴ ἔνστασις τοῦ κατηγορουμένου ἀποβαίνει ἀπορριπτέα, οὐδαμῶς κωλομένου τοῦ Ποινικοῦ Δικαστηρίου νὰ ἐπιληθῇ τῆς ἐρευνῆς ἀν ὁ παθὼν Θ* κατὰ τὸν χρόνον τῆς πράξεως εἶχε τὴν νομικὴν κατοχὴν τοῦ κτήματος καὶ ἐπομένως δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἀφαιρεθέντων καρπῶν (*).

[*] Σχετικὴν Νομολογίαν ὄρα ἐν τῇ ὑπ' ἀριθ. Α. Π. 44, 97 αὐτῷ σελ. 3 φιλ. 4.

Ζητήματα ἐμπορικοῦ νόμου

I. Ἡ ἀγωγή ἣν ἔχει ὁ ἀποδέκτης πληρωτῆς Συναλλαγματικῆς κατὰ τοῦ ἐκδότη οὗτος ἐπιφορτίσας αὐτὸν τὴν πληρωμὴν ταύτης, δὲν τῷ ἀπέστειλε πρόβλεψιν, εἰς ποίαν παραγραφὴν ὑπόκειται, εἰς τὴν πενταετῆ ἢ τὴν τριχονταετῆ;

II. Ἐὰν τὸ δεύτερον ὑπάρχει ἐξαιρετικὴ περίπτωση καθ' ἣν καὶ αὕτη ὑπόκειται εἰς τὴν πενταετῆ;

III. Τί ἔξιαν ἔχει ἐὰν ὁ πληρωτῆς πληρώσῃ τὴν Συναλλαγματικὴν ὡς ἀπλοῦς πληρωτῆς ἢ πληρώσῃ κατὰ παρέμβασιν;

I. Κατὰ τὸν νόμον (ἔθρ. 184 ἐμπορ. Ν καὶ ἀντιστοιχοῦν τοῦ Γαλλικοῦ) ἀπᾶσα ἀγωγή ἀφορῶσα συναλλαγματικῆς ἢ εἰς διαταγὴν γραμματικῆς ὑπογεγραμμένα ἀπὸ ἐμποροῦ ἢ τραπεζίτας ἢ ἀναγόμενα εἰς ἐμπορικὰς ὑποθέσεις παραγράφεται μετὰ πέντε ἔτη κλπ. ἄλλ' ἐρωτᾶται ἡ περὶ ἣς πρόκειται ἀγωγή πρέπει νὰ θεωρηθῇ πηγαζουσα κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς Συναλλαγματικῆς ἢ εἶνε ἡ συνέπεια τῆς πρὸς τοῦ ἐκδότη πρὸς τὸν πληρωτὴν δοθείσης ἐντολῆς πρὸς πληρωμὴν τῆς Συναλλαγματικῆς, ἥτοι ἡ actio mandati contraria τοῦ νόμου Πανδ. 12 § 9 (17.1) καὶ συνεπῶς ὑποκειμένη εἰς τὴν τριχονταετῆ παραγραφὴν;

Περὶ τοῦτου ὑπάρχει ἐρίς μεταξὺ τῶν Γάλλων Νομοδιδασκάλων Οἱ μὲν zaronnett περὶ ἐπηρεῖς τῆς καταργήσεως τῆς προσ κρατήσεως σελ. 7 τμ. 12 — Vamur N 298 πρὸς οὗτοι δὲ καὶ vidari ἐμπορ. Ν 589 — Ἐφετ Μομπελιέ 21 Ἰανουαρίου 1839 ἐν Dalloz λέξις παραγραφὴ Τόμ. 32 Ν. 810) δέχονται τὸ πρῶτον. Οἱ δὲ Potinier traité, Ν. 199 — Bravard — Demangeat Τόμ. 111 σ.λ. 549 — Alauzet 16μ. IV Ν. 452 — Bedaride 16μ. II Ν. 725 — Boistel Ν. 834 — Lyon Caen et Renault traité 16μ. IV Ν. 430 σελ. 294 καὶ Ν. 391 σελ. 277 φετ. Riom 3 Μαρτίου 1854 ἐν Dalloz 1835, 2, 230 τὸ δεύτερον.

Ἡ δευτέρα αὕτη γνώμη φαίνεται ὀρθότερα καὶ εἶναι καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα ἢν καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων δέχονται ὁ Ράλλης ἐμπορ. Τόμ. Α Ν 608 σελ. 702 ἐκδ. Γ. καὶ Τσιβανόπουλος Γνωμ. ἐν Θεμιδι Ἀγγέλ. Τόμ. Ζ σελ. 103 ὑπὸ τὴν Ἄρ. Παγ. 456 (95 — διότι ἡ Συναλλαγματικὴ ἐξοφληθεῖσα ὑπὸ τοῦ πληρωτοῦ ἀπεσβέσθη καὶ δὲν ὑφίσταται πλέον ἐν τῇ ἀρχικῇ αὐτῆς ιδιότητι.

II. Ἐξαιρετικὴ περίπτωση καθ' ἣν καὶ ἡ ἀγωγή αὕτη ὑπόκειται εἰς τὴν πενταετῆ παραγραφὴν τοῦ ἄρθρ. 189 εἶναι ἡ καθ' ἣν ὁ πληρωτῆς μὴ ἀποδεχθεὶς τὴν Συναλλαγματικὴν πληρώσῃ κατὰ παρέμβασιν αὐτήν — τοῦθ' ὁ περ δύναται νὰ πράξῃ ἐνόσῳ δὲν ἀπεδέχθη